

ни-те закони въ негова-та натура, които законни инстинктивно са поддвигатъ противъ всичко, което препятствува за развитие-то на природни-те дарования, непригответени още за таква занятия. На тоя протестъ обаче никой не обръща внимание.

Съ сили и съ наказание накарватъ детето да запомни название-то на букви-те, да ги събира въ едно, да изрича и прочита няколко фрази, които бедно-то никакъ не проумева. Такова упражнение приучва дете-то да са задоволи само съ думи, безъ да вниква въ значение-то имъ, и най-после убива въ него всяко желание къмъ важенъ трудъ и издирвания; на кѣсо, съ тоя способъ са задражава логическо-то развитие на умственни-те му способности.

Монтенъ право са очудва съ тия доказателства: «Ние видимъ, дума той, колко мили и умни сѣ деца-та въ Франция; но те неоправдаватъ надежди-те, които са очакватъ отъ тяхъ, и като порастѣтъ не са отличаватъ вече по забележителни добродетели; знатни лица ми са казвали, че те са испорчуватъ въ тия многочисленни коллегии, съ които Франция е препълнена.» При това Г. Бланшаръ, който е писалъ тия редове, прибавя: «Повичето деца обичатъ да пригледватъ, да знаятъ и да обръщатъ внимание-то си на околни-те предмети, но вместо това, щото да са ползватъ отъ тая прекрасна наклоиностъ и да я насържаватъ съ всички-те си средства, мѣчатъ са напотивъ да я заглушѣтъ за това, щото да напълнатъ глава-та на дете-то съ всякакви фрази.»